

SERAFÍNSKÁ
CESTA

ČÍSLO 5 ROČNÍK I 1990

SLOVA SÍLY A ÚTĚCHY DO NOVÉHO ROKU
=====

BŮH JE S NÁMI - " Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa " / Mt 28,20 /

" Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale víc už vám udělat nemohou. Bojte se toho, který má moc vás uvrhnout do pekla " / Lk 12, 4 a násl. /

DŮVĚRA V BOHA - " Radějte si starosti o svůj život, co budete jíst, nebo co budete pít, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Váš nebeský Otec živí ptáky v povětří a šatí polní trávu... Copak nejste o mnoho cennější, než oni? " / Mt 6,25 a násl. /

BŮH SE STARÁ, BŮH HDÍ - " Od své mladosti, a jsem už starý, jsem neviděl, že by byl opuštěn spravedlivý nebo že by jeho potomci zebrale o chléb. " / Ž 36 /37 /, 25/

SLOVA VĚČNĚ PRAVDY - " Všechno, oč v modlitbě prosíte, věřte, že to zcela jistě dostanete, a uskuteční se vám to. " / Mk 11,24/

NEJVĚTŠÍ, PRVNÍ STAROST - " Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude dáno navíc. " / Mt 6, 33/

= X = X = X = X = X =

Vážení a milí čtenáři,

oslavujeme svátek narození našeho Pána, v jehož lásce jsme všichni spojeni. Přejme si, abychom v tomto spojení vytrvali a aby nás všechny na přímluvu Panny Marie a sv. Františka provázela Boží milost a požehnání celý příští rok, abychom stále lépe dokázali žít evangelium.

Pokoj a dobro!

Vaše redakce

V Á N O C E

/dva pohledy na oslavu vánoc ve františkánském_duchu/

N o v ý r o z m ě r

Vánoční slavnost přijala svou zřetelnou podobu v křesťanstvu teprve ve IV. století. Zvláštní teplo, které se nás o vánocích tak velice dotýká, však vzniklo až ve středověku zásluhou sv. Františka, který vtiskl oslavě Kristova narození formu, která se uchovává dodnes. Sv. František však dal této oslavě víc. Svou vírou, proniknutou srdcem a citem, dal křesťanskému slavení Vánoc nový rozměr: odhalení Božího zjevení, které tkví právě v dítěti Ježíši. Právě takto se stal Bůh skutečně "Emmanuel" - "Bůh s námi:", od něhož nás nedělí žádné závory vznešenosti a žádné dálky. Jako Dítě se nám tak přiblížil, že mu říkáme bez ostychu TY a můžeme s ním být v bezprostředním styku jako se srdcem dítěte.

V Dítěti Ježíši se nám ukazuje nejvíce bezbrannost Boží lásky: Bůh přichází neozbrojen, poněvadž chce získat a přetvářet zevnitř a ne dobývat zvenčí. Jestli může u lidí něco zvítězit nad jejich panovačností, násilím a hamižností, pak je to bezbrannost dítěte. Bůh ji přijal, aby nás takto překonal a přivedl k sobě.

Nezapomínejme, že nejvyšším titulem Ježíše Krista je "Syn" - tedy Syn Boží. Božská důstojnost je vyjádřena jedním slovem, které ukazuje Ježíše jako trvalé dítě. Jeho dětství je v jedinečném vztahu k jeho božství, které je božstvím Syna. Tak je jeho dětství ukazatelem, jak můžeme i my přijít k Bohu. Na tomto základě je možné pochopit jeho slova: "Neobrátíte-li se a nebudete-li jako děti, nemůžete vejít do nebeského království" /Mt 18,3/. Kdo nepochopil tajemství vánoc, nepochopil to rozhodující, co znamená být křesťanem. Kdo to nepřijal, nemůže vejít do nebeského království - to je to, co chtěl znovu připomenout František křesťanství své doby i každé následující.

V ů l a o s e l u j e s l í

V jeskyni Greccio stáli ve Svaté noci podle pokynu sv. Františka vůl a osel. Řekl totiž: "Chtěl bych oslavit památku toho Dítěte, které se narodilo v Betlémě a chtěl bych, pokud možno, vidět svými očima hořkou nouzi, kterou muselo snášet už jako Dítě, když leželo v jeslích, u nichž stál vůl a osel a když leželo na seně"/1 Cel 30,64/. Od té doby patří vůl a osel ke každému znázornění jesliček.

Avšak odkud vlastně pocházejí?

Novozákonní vánoční vypravování se o nich nezmiňují. Když se takto ptáme, narážíme na něco, co je důležité pro vánoční zvyky, i přímo pro vánoční a velikonoční zbožnost církve v liturgiích v lidových zvycích.

Vůl a osel nejsou pouze výplody zbožné frentiškánské fantazie. Stali se vírou církve v jednotu Starého a Nového zákona a průvodci vánoční události. U Izaiáše totiž čteme větu: "Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý"/Iz 1,3/. Církevní Otcové viděli v těchto slovech prorockou řeč, která se týkala nového Božího lidu, církve, z Židů a pohanů.

Před Bohem byli všichni lidé, Židé i pohané, jako volové a oslové bez rozumu a poznání. Avšak Dítě v jeslích jim otevřelo oči, takže teď poznali hlas hospodáře, svého Pána. Ve středověkých vánočních znázorněních je vždy nápadné, jak je dávná oběma zvířatům téměř lidská tvář, když stojí a sklánějí se vědomě a s úctou před tajemstvím Dítěte. Pochopitelně, vždyť obě zvířata měla platnost prorocké šifry, za kterou se skrývalo tajemství církve - tajemství nás, kteří jsme vůči Věčnému voly a osly, jímž byly ve Svaté noci otevřeny oči, takže poznali v jeslích svého Pána.

Avšak poznáme ho skutečně? Když stavíme do jesliček vola a osla, musíme pochopit celé Izaiášovo slovo, které není jen příslibem přicházejícího poznání, nýbrž i přítomným zaslepením. Vůl a osel poznávají, "Izrael nezná, můj lid je nechápavý".

Kdo jsou "vůl a osel", kteří Pána nepoznávají? Podle čeho poznáváme vola a osla, podle čeho "můj lid"? Proč vůbec je tomu tak, že nerozum poznává a rozum je slepý? Abychom našli odpověď, musíme se vrátit s církevními Otci k prvním vánočním. Kdo nepoznával? A proč tomu tak bylo? Nepoznával Herodes, který také nic nepochopil, když mu o dítěti vypravovali, ale byl ještě hlouběji zaslepen svou panovností a z ní plynoucím stihomamem /Mt 2,3/. Nepoznával "celý Jeruzalém s ním" /tamtéž/. Nepoznávali lidé v jemných šatech /Mt 11,8/. Nepoznávali učení pánové, znalci bible, odborníci na výklad Písma, kteří sice věděli přesně o správném místě bible, ale přesto nic nepochopili. /Mt 2,6/.

Ve srovnání s těmito renomanými lidmi byli ti, kteří poznali - tedy vůl a osel - pastýří, mágové, Marie a Josef. Mohlo tomu být jinak? Ve chlévě, kde je On, nejsou jemní lidé, tedy jsou doma právě vůl a osel.

Jak to však vypadá s námi? Jsme proto tak vzdáleni chlévu, že jsme příliš jemní a rozumní? Nezaplétáme se také v učeném vykládání bible, v dokazování správnosti nebo nesprávnosti historického místa, až jsme se stali sami slepými vůči Dítěti a nic z něho nevnímáme? Nejsme příliš zabydleni v "Jeruzalémě", v paláci, v sobě, v naší svrchovanosti, než abychom mohli za noci naslouchat hlasům andělů, jít a klanět se? Tak se zahleďme ve Svaté noci do tváří vole a osla s otázkou: Můj lid je nechápavý, rozumíš ty hlasu svého Pána? Když stavíme do jesliček známé figurky, měli bychom Boha prosit o to, aby dal našemu srdci onu prostotu, která v Dítěti objevuje Pána - jako kdysi sv. František v Grecciu. Pak by se mohlo i nám stát, co vypravuje Cellano slovy blízkými Lukášovým o pastýřích první Svaté noci /Lk 2,20/. O účastnících na půlnoční v Grecciu říká: "Když slavnost skončila, odcházeli všichni domů v blahé radosti".

- x - x - x -

Je něco lepšího, než slavit vánoce, totiž vánoce uchovávat. Jsem rozhodnut zapomínat, co jsem pro druhé udělal a chci vzpomínat na to, co druhí udělali pro mne; chci přehlížet, co mi svět dluží a myslet na to, co světu dlužím já. Chci uznávat, že moji bližní jsou stejně skutečnými bytostmi jako já a chci se snažit vidět za jejich tvářemi jejich srdce, která hladovějí po radosti. Chci zavřít knihu stížností proti vedení světa a ohlédnout se po místě, kde bych mohl rozsevat štěstí,

Henry van Dyke

- x - x - x -

Probud se, člověče, pro tebe se stal Bůh člověkem!
Probud se, spáči, vstaň z mrtvých a Kristus tě osvítlí.
Pro tebe, pravím, se Bůh stal člověkem.
Na věky bys byl mrtev, kdyby se byl nenarodil v čase ...
Oslavujme radostně příchod naší spásy a našeho vykoupení!
sv. Augustin

Dopis čtyř generálních ministrů františkánské rodiny u příležitosti 700. výročí buly Mikuláše IV.

Rím, 16.8.1989
/zakončení/

POVOLÁNÍ A POSLÁNÍ FRANTIŠKÁNSKÝCH LAIKŮ V CÍRKVI A VE SVĚTĚ

V. PRO ÚČINNOU PŘÍTOMNOST

46. Zázraky, které dnes Bůh dělá v Církvi prostřednictvím věřících laiků, jsou zřejmým darem Pána jeho nevěstě, Církvi. Náš údiv se obrací ve vděčnost a vděčnost ve spoluodpovědnost, zejména kvůli daru františkánských věřících laiků, kteří jsou vzácnou realitou, která již byla ověřena a uvnitř Církve je stále živá.

Post-synodální dokument Christifideles laici /CL/ nám nabízí nejméně dva motivy pro znovuzahájení a obnovu této spoluodpovědnosti.

První a základní důvod, proč se křesťané sdružují dohromady, je v souladu s CL č. 29 založen na eklesiologii: tyto skupiny jsou "znamením spojení a jednoty Církve v Kristu". Z toho důvodu můžeme oživováním a obnovováním SFŘ nabídnout světu prorocké znamení Církve II. Vatikánského koncilu.

Na druhém místě jsou zmíněny motivy socio-antropologického řádu. Evangelizace kultur - stejně jako přeměna společností - může být uskutečněna ani ne tak jedincem samotným jako spíše jedincem - "společenskou bytostí". Navíc jsme nyní v optimálním historickém okamžiku, v němž se rodí nová éra skupinového úsilí laických věřících v Církvi, ze kterého může mít SFŘ prospěch a k němuž může přispět svou vlastní speciální zkušeností.

Co je tedy třeba dělat, aby se SFŘ stal živým znamením spojení a jednoty Kristovy církve tak, aby to odpovídalo naléhavé reevangelizaci kultur a novým potřebám utváření skupin? Dovolte nám navrhnout několik směrů činnosti.

1 - Obnovená služba autority

a/ Ministři společenství

47. Od té doby, kdy jsme slavili 700. výročí buly Supra montem se stalo vhodným připomenout úlohu velké zodpovědnosti, kterou Řehole vymezuje ministroví, a podobně nabádání, rozšířené na všechny bratry, aby se stali schopnými vykonávat nějakou službu autority: "Ať každý oddaně přijímá a úsilovně se snaží věrně vykonávat službu ministra a další úřady, které mu byly uděleny" /Řehole Mikuláše IV, kap.XV./

Majíc na mysli charismatický původ řádu a církevní situaci, která je dnes příznivější, než byla v minulých staletích, stanovuje nová řehole, že bratrstva na různých úrovních mají být ožívována a vedena radou a ministrem. Odpovědnost ministrů a příslušných rad se stává ještě důležitější a významnější ve světle služebné funkce celé Církve, a to jako spolupráce s duchovními při budování církevního společenství.

Úloha autority, založená na křtu, biřmování a profesi, může být jednou z bratrských služeb, vykonávaných čestně v duchu vlastního Sekulárnímu františkánskému společenství. Toto téma bylo hlavním předmětem jednání třetí Generální kapituly SFŘ, slavené v Římě v r. 1962.

b/ Vztahy k řeholním představeným

46. Bez autority, uplatňované s pozorností ke všem a dávaním sebe sama ve jménu Pána, jsou společenství odsouzena buď k chřadnutí nebo k prostému přežívání.

My, Generální ministři, pozorně sledujeme proces osamostatňování se SFŘ, se základním zaměřením na společenství a ochotně ho podporujeme. Současně s láskou přijímáme naši odpovědnost za sekulární františkánskou inspiraci vůči SFŘ a sekulárním institutům. Od doby Mikuláše IV. až po naše dny se vztahy mezi františkánskými představenými a Třetím řádem, nyní Sekulárním františkánským řádem, podstatně změnily. V každém případě, představení vyvíjeli vždy úsilí, aby tyto vztahy založili na duchovní jednotě a na přijetí poslání, které jim dala Církev.

Pro vykonávání této služby autority jsou velmi objasňující slova "společenství" a "spoluodpovědnost", užitá v čl. 26 řehole. Statut pastorační a duchovní asistence SFŘ byl vypracován již před nějakým časem, ale jeho vydání čeká na potvrzení Konstitucí SFŘ, které mu musí předcházet. Toto téma budeme pravděpodobně schopni probrat do větších detailů při jiné příležitosti.

c/ Duchovní asistenti : některé návrhy

46. Při zachování základního tématu tohoto dopisu chceme poukázat na některé důležité body:

- Práce duchovního asistenta, ať je to františkánský nebo diecézní kněz, klade menší nároky na poli organizace a vedení, ale je značně

nárožná v oblasti duchovního vedení a pomoci při formaci členů SFR.

- Uznání odpovědnosti příslušných sekulárů by nemělo degenerovat do pasivního postoje "necháme je být samotné", ale mělo by se stát aktivním postojem pomoci a spolupráce, která jim umožní naplnit jejich povolání a speciální poslání.

- Vedení SFR je svěřeno ministrům a radám s duchovní a pastorační asistencí řeholních představených. Představení jsou zodpovědní za určení asistentů v souladu s jejich vlastní legislativou. Není však vždy možné určit za asistenta františkánské komunitě františkánského kněze vždy.

Řeholní představení mají hledat optimální řešení týmové práce s ministrem a příslušnou radou, přičemž mají dávat prioritu svědeckví života a schopnosti sdílet františkánskou spiritualitu a ožивovat společenství.

Naštěstí jsou ve františkánské rodině bratři a sestry, ochotní pracovat týmově. Představení by měli dohlížet na to, aby společenství mělo zajištěnu Eucharistii a další podstatné pastorační služby, stanovené v Konstitucích.

2 - Formace

50. Exhorta Christifideles laici přijala návrh synodálních Otců, kteří říkají: "Formace laických věřících by měla být na prvním místě v diecézní práci. V plánu pastorační činnosti by měla mít takové místo, aby úsilí celé komunity /kněží, laických věřících a řeholníků/ směřovalo k tomuto cíli". Počáteční a pokračující formace musí mít za své cíle: svatost, kvalifikaci pro misie a vytvoření společenství.

Víme, že národní rady a jejich formační týmy tvrdě pracují, aby podpořily formaci jednotlivých členů a společenství. Ale při některých našich návštěvách SFR jsme dostali hlášení, soustřeďující se na nedostatečnou přípravu na profes a slyšeli jsme o společenstvích, kde se trvalá formace zredukovala více méně na formalitu. Domníváme se, že ve více než jednom případě neproniklo úsilí z národní nebo oblastní úrovně efektivně do místních společenství.

51. Při respektování odpovědnosti ministrů a rad Sekulárního františkánského řádu v těchto záležitostech, zachováváme si svobodu, abychom nabídli některé návrhy, zejména řeholníkům, kteří jsou duchovními asistenty, jež by mohly být první odpovědí na volání Církve po odpovědnosti za formaci laiků.

a) Bratrstvo, subjekt formace

Řehole a Rituál stanovují jasně, že za formaci nových členů je odpovědné celé společenství. To, co synodální Exhorta říká ve vztahu k malým církevním komunitám, je v tomto smyslu stejně hodnotné pro naše bratrstva: "mohou být významnou pomocí při formaci křesťanů tím, že poskytují širší a pronikavější uvědomění a zkušenost církevní komunity a křesťanského poslání".

Pro duchovního asistenta je prvořadým úkolem připravovat přiměřenou pedagogikou, den po dni, společenství na plnění tohoto poslání při formaci.

b/ Post - křestní katecheze uvádění do křesťanství

Bylo by vhodné přijmout návrh synodu na "post - křestní katechezi ... opětným předkládáním některých prvků z rituálu úvodu do křesťanství pro dospělé". Tato zkušenost, známá a v některých oblastech společenstvími SFRJ prováděná, je vcelku v souladu s důrazem, kladeným na profes jako obnovu křestního posvěcení. Tento katechetický itinerář je zvláště vhodný v období, předcházejícím roku formace, protože kandidáti v některých oblastech vstupují do společenství bez dostatečné základní křesťanské formace.

c/ Pokračující formace

Dnes má pokračující formace velkou důležitost, protože laici jsou voláni ke svatosti, schopné přetvořit svět. Synod znovu potvrdil důležitost podpory místní kultury a život víry každého jednotlivce, plně pochopené tak, aby evangelizoval tuto kulturu, synod rovněž podtrhl důležitost formace pro pronikavou přítomnost ve společnosti a veřejném životě, zejména v podpoře práva a dialogu mezi jednotlivci a národy. V těchto oblastech potřebujeme my, řeholníci, spolupráci a zkušenost laiků a to i pro naši vlastní formaci. Nebo lépe, všichni potřebujeme jeden druhého!

"Pro účely skutečně pronikavé a efektivní pastorační aktivity je třeba rozvíjet formaci těch, kteří chtějí formovat druhé a to pomocí přiměřených kursů nebo vhodných škol". To je pozvání, které mohou asistenti přijmout jako adresované jim proto, aby se angažovali ve své vlastní formaci a ve formaci laiků, odpovědných za SFRJ.

Doufáme, že na podporu laických věřících v Církvi bude kladen větší důraz také v našich studijních centrech, zejména v našich centrech frontišťkanství.

d/ Františkánská formace

V tomto dopise jsme často naznačili potřebu františkánské formace. To je nutnost, která je ve vašem životě velmi potřebná. Dopisy sv. Františka, publikované a rozšířené ve všech jazycích stejně jako programy formace sekulárních františkánů jsou důkazem této potřeby.

Rádi bychom však podtrhli dva důležité principy, které jsou zárukou řádné formace:

- Řehole, jako "syntéza evangelia", spoluověřená zkušeností sv. Františka a jeho svatých sekulárních následovníků, musí být prvním inspiračním centrem formace.

- Řehole nás energicky zve "jít od evangelia k životu a od života k evangeliu". Toto konstantní prolínání ověřuje každou volbu, ať už sekulárních františkánů nebo jejich asistentů a pomáhá jim, aby byli pozorní ke "znamením času" a k různým kulturám.

e/ Podpora povolání

Jsmo si plně vědomi, že každý člen společenství je slovem i svědectvím života podporovatelem povolání a že františkánští řeholníci navrhuji ve své pastorační činnosti SFŘ jako autentický evangelní způsob života. Přesto věříme, že povolání do SFŘ musí být podporováno rovněž dalšími prostředky: setkáváním lidí a skupin, speciálními modlitbami, literaturou o povolání atd. Bratři a sestry mohou podobně podporovat povolání ke kněžství a k posvěcenému životu mužů a žen, když včas toto povolání rozeznají.

Při problému takové důležitosti věříme v modlitby našich sester, Chudých sester sv. Kláry a kapucínských klarisek.

Z Á V Ě R Ě Č N Ě S L O V O

52. Dnes žije Církev svojí hodinu naděje. To by mělo pobízet nás všechny, řeholníky i laiky, abychom seriózně přezkoumali naše církevní postoje a aktivity, abychom je vnitřně obnovili proto, aby Církev, tělo Kristovo, mohla harmonicky růst ve všech svých členech.

Na závěr setkání Italské konference vyšších představených /CISM/, věnované tématu "Řeholníci a laici v evangeliu" shrnul prezident konference výsledky prohlášením: "Nezávisle na serióznosti svého osobního života mají před sebou řeholníci dlouhou cestu, než budou moci získat laiky k tomu, aby se k nim připojili ve svém vlastním duchu a poslání".

"Aby byli řeholníci kvalifikováni přistoupit k tomuto úkolu, musí vědět, jak spolupracovat na společných projektech, přijmout ostat-

ní a modifikovat své vlastní stanovisko v dialogu. To vyžaduje, aby provedli celkovou formaci: lidskou a řeholní, psychologickou a duchovní, kulturní a teologickou, vstupní a trvalou. Je třeba zastávat nový asketismus spolupráce a solidarity, jinak budou i ty nejhodnotnější projekty a nejkrásnější inspirace krtvé."

53. V tomto dopise jsme pamatovali především na laické členy Sekulárního františkánského řádu a Františkánské mládeže, zejména společenství mladých lidí, v nichž dozrává jejich formace a kteří objevují své povolání v rámci SFR. Ale panorama je mnohem širší a jestliže jako františkánští Generální ministři dáváme přednost službě Sekulární františkánské rodině, chceme obdobně podporovat službu jednotlivým věřícím laikům a spolupráci s různými skupinami a církevními hnutími a vybízíme všechny, aby byli pozorní k blahu Božího lidu a k požadavkům našeho františkánského povolání.

54. Zveme všechny naše řeholníky a všechny naše sekulární františkánky, aby pokračovali v integrování našich úvah do církevní reality, ve které žijí a pracují.

55. Naši výzvu adresujeme zejména našim mladým lidem, řeholníkům a sekulárům, protože "Církev spatřuje svou cestu do budoucnosti v mládeži, ve které vidí odraz ... toho blahoslaveného mládí, které trvale zakouší jako výsledek Ducha Kristova".

Při přemýšlení o tomto trvalém mládí Církve a františkánské rodiny jsme formulovali naše myšlenky v atmosféře naděje a chceme týmito slovy, která jsme vám adresovali na začátku, ještě jednou vyjádřit a potvrdit naši důvěru ve "vás, kteří otevíráte nové cesty k naději ...".

56. Věříme, že naše návrhy mohou být rychle pochopeny a snadno převedeny do praxe, jestliže vždy budeme mít v našich srdcích a myslích blahoslavenou Pannu Marii, Matku Páně a Matku Církve. Ona vskutku je první laická křesťanská věřící, Církev se zrodila v momentu, kdy ona v sobě uvítala Boží slovo a vstoupila do životního spojení s Ním.

V antifoně k svým Hodinkám o utrpení Páně vyjádřil sv. František hluboce pochopenou identitu Marie jako ztělesnění Církve:

"Svatá Panno Maria,
nenarodila se na světě tobě rovná mezi ženami,
dcero a služebnice nejvyššího Krále,
Nebeského Otce,
Matko našeho nejsvětějšího Pána Ježíše Krista,
nevěsto Ducha svatého."

Křez Maria, které žije v dokonalém spojení s Otcem, Synem a Duchem svatým, pomáhá všem věřícím laikům vyplnit jejich povolání a poslání v Církvi a ve světě.

Ke chvále Kristově.

/Dopis podepsali 18. srpna 1989 čtyři Generální ministři: John Vaughn OFM, Flavio Roberto Carrao OFM Cap., Lanfranco Serrini OFM Conv, José Angulo Quilis TOR./

- x - x - x -

Vánoce jsou tajemstvím setkání. Lidé, kteří upadli do tohoto životního proudu setkání nebo byli do něho zavoláni či strženi, mohou nám říci o lidských předpokladech, za nichž je člověk Bohem oslovitelný. A proto jde o toto: stát se znova Bohem oslovitelný, stát se vnímavý pro Boha.

Alfred Delp

- x - x - x -

"Ejhle, Hospodin přijde..." To je radostná zvěst plná lásky a vážnosti, ale i plná radostí a slávy. Musíme jí brát zcela skutečně. Církev stojí v adventu, čeká na příchod Páně. Nejedná se pouze o nějakou vzpomínku nebo náladu: "Onen den" je "den Kristův", o kterém slyšíme v evangeliu. Avšak onen den jen vyjeví, co se už teď skrytě rozhoduje a také naplňuje.

Vánoční událost o příchodu Boha do skrytosti, chudoby a slabosti se ve skutečnosti odehrává v celých dějinách, tehdy tam a dnes zde u nás a stále znova.

Bůh přichází v lásce k lidem - avšak ve slabosti a skrytosti. A na tom, jak se setkáváme s tímto skrytým Bohem závisí to, co potom bude vyjeveno, až přijde v moci a slávě,

T. Gunkel

Úvahy nad články ŘEHOLE SEKULÁRNÍHO FRANTIŠKÁRSKÉHO ŘÁDU
/Hlava II. Z p ů s o b ž i v o t a/

Čl. 4. Řehole a život... Řehole - to je soubor směrnic, pravidel.

Život dává možnost jejich naplnění, provádění. Obojí patří neodlučitelně k sobě. Nemá smysl žít život chaoticky, bez řádu. Stejně tak pravidla bez svého naplnění v životě zůstávají ideálem bez o-voce.

"Řehole a život sekulárních františkánů je tento: Zachovávat Evangelium našeho Pána Ježíše Krista..." jinými slovy žít radostnou zvěstí Kristovu, že jsme byli vykoupeni. Žít ji jako náš Otec František, to znamená opravdově, věrně a vytrvale až do své smrti. Ježíš Kristus, ústřední postava Evangelia, musí udávat tón v našem životě soukromém, veřejném, společenském. Tak, jak tomu bylo u sv. Otce Františka: musí být rozněcujícím středem našeho života vůči Bohu i lidem.

Ježíš Kristus je největším darem lásky Boha Otce. Jeho osobnost představuje šťastné spojení lásky stvořené a nestvořené - člověka a Boha.

Ježíš Kristus je cestou k Bohu pro nás nejvhodnější. Díky tomu, že je skutečným člověkem, můžeme se dostat do nejtěsnější blízkosti Bohu.

Ježíš Kristus je tajemnou pravdou víry, která bez přispění Ducha Svatého by nám, lidem, zůstala nepochopitelná.

Časté čtení Evangelia, k němuž nás řehole vyzývá, nesmí být samoučelné. Jeho ovocem má být, abychom jednali podle vůle Boží, abychom si přáli a chtěli jen to, co se jemu líbí /a jen toto chtěli/.

Náš život ve světě /klášterem S F Ř je celý svět!/ má být evangelní, to jest: má být nesen moudrostí Evangelia.

Otázky k zamyšlení:

1. Přijal jsem Řeholi do svého života prakticky?
2. Formuji své myšlení a jednání podle Františkova vzoru?
3. Je Kristus v mém životě dominantou a inspirátorem jako u něj?
4. Jak často čtu Evangelium? Snažím se jeho příkazy a rady aplikovat "v terénu"?
5. Zkoumám své svědomí před slavením svátosti smíření s ohledem na Řeholi?

Čl. 5. Dostali bychom se do slepé uličky, kdybychom oddělovali Krista od bratří a vůbec od všech dober, na nichž se počílejí.

Kristus je v bratřích, přestože ho většinou špatně reprezentují. On sám se ztotožňuje s nejmenšími. Lidské tělo je chrám Ducha Svě-
tého.

Kristus je v Písmu svatém, t.j. v Božím slově, které napsal sice člověk, ale které je inspirováno Bohem. Má tedy Božskou autoritu, je Božím Zjevením, zhuštěním Boží přítomnosti.

Kristus je v Církvi, kterou tvoří sice lidé, ale moc Boží je v ní tak veliká, že ani hříchy do nebe volající ji nerozvrátí. On sám se přímo ztotožňuje s křestany, když praví Šavlovi "... proč mne pronásleduješ ?"

Kristus je v liturgických úkonech, především ve svátostech. Jím Bůh vychází veštic prelidským tznám člověka, ony nevezují na základní situace lidského života. Každá svátost je Kristův spásitelný čin. Každé slavení svátosti je setkání s živým, působícím Kristem.

Tedy zde všude, t.j. v bratřích, v Písmu svatém, v Církvi a v liturgii máme hledat - snažit se odhalit a vidět živou a působící Kristovu osobnost.

Svatý Otec František si velmi cenil, že se mohl dívat na Krista pod svátostnými způsoby chleba a vína. Svě víře v jeho reálnou přítomnost podřizoval i smysly.

Otázky k zamyšlení:

1. Snažím se vidět v druhém Krista?
2. K čemu mne vybízí výrok sv. Jeronýma: "Kdo nezná Písmo, nezná Krista" ?
3. Pohlížím na Církev jako na tajemné, zraněné a stále zraňované Kristovo Tělo?
4. Považuji slavení svátosti za setkání s Kristem?
5. Rád a s vírou upírám oči na Krista ve Svátosti oltářní?

Čl. 6. Svátostí Křtu se nám dostalo milostí přijetí do Boží rodiny.

Stali jsme se Božími dětmi, křesťany, údry Kristovy Církve. Tak jako v lidské rodině jsou děti, které chtějí rodičům působit větší radost tím, že ochotněji přijímají jejich vedení, svědomitěji dbají jejich pokynů a rad, tak je tomu i mezi dětmi v Boží rodině.

Svou profesí odpovídáme na Boží povolání ke kvalitnějšímu následování, k větší věrnosti a spolehlivosti svědectví Kristu. Především životem, potom i slovem.

Tak začínal svatý Otec František. Obrátil se a nejprve osobním příkladem, jímž podložil své hlásání, reformoval Církev, aniž by byl měl přímý úmysl.

A všechno, co konal, čemu učil, co hlásal, bylo ve shodě s Církví, se souhlasem hierarchie, to znamená ve společenství s papežem, biskupy a kněžími.

Naše profes rovněž má závazek pomáhat obnovovat Církev.

Výzva "horlivě usilovat" o společenství s papežem, biskupy a kněžími nás přirozeně nechce nutit k loajalitě s těmi biskupy a kněžími, kteří nejsou sami sjednoceni s papežem.

Důvěra a podpora otevřenému a účinnému apoštolskému dialogu je gesto pokoncilní Církve vůči světu, které nesmí chybět ani v programu řeholního společenství.

Otázky k zamyšlení:

1. Vážím si křtu jako základní svátosti, otevírající přístup k dalším svátostem?
2. Projevují vděčnost Bohu v den výročí této svátosti?
3. Beru vážně svou profes a děkuji Bohu za řeholní povolání zvláště o jejich výročích?
4. Cítím osobní závazek vůči Církvi, františkánské rodině i světu - být dobrým řeholníkem?
5. Nejsem v rozporu s církevní autoritou?

NAŠE VZORY

V prosinci vzpomínáme dvou ctihodných členů I. řádu. I když dosud nebyli svatořečeni, jejich život je pro nás velkým vzorem.

Ct. Berthold z Řezna /1220 - 1272/ 18.12

Je jedním z nejvýznačnějších kazatelů XIII. století. Pocházel z německého Řezna. Když vstoupil do františkánského řádu, stal se jeho učitelem v ctnostech i ve vědě známý mystik David z Augsburgu.

Po vysvěcení se zcela věnoval kazatelské činnosti. Ačkoliv byl důkladně vzdělán nejen v teologii, ale i v jiných vědách, je nejtypičtějším příkladem kazatele, který mluvil k lidu prostou a lidovou formou a jazykem podobně, jako kdysi sv. František. Podle řečole zvěstoval lidu "hřích a ctnost, trest a slávu", užíval při tom obrazů z denního, jim běžného, života, z jejich potřeb a práce. Dával jim rady pro věčný i časný život.

Prošel Bavorskem, Porýním a Saskem. Jeho věhlas stále rostl. Byl pozván do Švýcarska, Rakouska, Maďarska a Čech. Kázával pod širým nebem, neboť kostely nestačily pojmut to množství dychtivého lidu. Jeho posluchači byli především lidé nižších vrstev obyvatelstva; řemeslníci, sedláci, nádeníci a ostatní chudí lidé. Tito posluchači, to byla tehdy živná půda pro vzpoury a bludné nauky. Tomuto světu kázal o pokoji a radosti z evangelia.

Berthold byl obdařen i prorockým duchem, Tresty, kterými hrozil, se vzápětí dostavily. Více však těšil a povzbuzoval. Zemřel poměrně mlád, v 52 letech, vyčerpán ve službě hlásání Božího slova a učení svátostí. Zemřel ve františkánském klášteře v Řezně, kde je i pochován. Svátost jeho života byla tak zřejmá, že i v pozdějších stáletích putovali k jeho hrobu četní poutníci.

"Když se odebíráme z tohoto světa, stavějí nám zlí duchové do cesty nejhorská překážku: je jim zoufalství. Obyčejně budí v umírajícím pochybnosti v oblasti víry; proto musíme svou víru během života zpevňovat a znovu vzbuzovat každé ráno a každý večer".

/Berthold z Řezna/

Ct. Jacopone di Todi /1235 - 1306/ 24.12.

Kdysi člověk světa a požitkář, potom právník, kajícník až výstřední v kajícnostech a blázen pro Krista. To je charakteristika ct. Jacopone di Todi.

Pocházel ze šlechtické rodiny Benedetti. Získal doktorát obojího práva, byl navšedně nadán, ale žil bezpříkladně světlácky. Marně na něho jeho manželka působila svou zbožností a dobrotou.

Až jednou při rytířských hrách se na diváky zřítíl strop a jeho paní zůstala mrtvá pod troskami. Když jí ct. Jacopone uvolňoval šat, našel na jejím těle kající pás. Jacopone naráz změnil svůj život. Rozdal majetek, vstoupil do kajícího Třetího františkánského řádu k velkému posměchu jeho dřívějších společníků a začal konat až oláznivé skutky, ba až přemrštěné skutky sebezpychování.

Po deseti letech neslýchaného umrtvování požádal o vstup do I. řádu. Aby dosáhl svého cíle, složil jim skvělou báseň na pomíjejičnost světa. Ale perlou světové náboženské literatury zůstává jeho "Stabat mater", tolikrát překládaná a zhudebněná největšími umělci, včetně našeho Antonína Dvořáka. I ostatní básně a zpěvy Jacopone di Todi jsou pokladem katolické mystiky.

Ve sporu papeže Bonifáce VIII. se šlechtickým rodem Colonnů stál na jejich straně. Vystupoval, řečnil a ostrým i vtípným perem psal proti papeži. To mu vyneslo pětiletý žalář, ve kterém už jako statec pobyl, dokud Bonifác nezemřel. Po osvobození žil v klášteře Callazone.

Tam upadl do těžké choroby a na Hod Boží vánoční ve věku 71 let zemřel. Na jeho hrobě čteme tento nápis: "Stal se bláznem pro Krista, pobláznil svět novým uměním a urval nebe".

" Hle, na kříž je vbíta
a kříž jí nikdy nepustí dolů;
já ke kříži spěchám
a na kříž věším,
sbych s tvých knih
nikdy nebyl vyškrtnut,
ó Lásko."

ZODPOVĚDNOST PODLE FRANTIŠKOVA SRDCE

František: člověk, který vidí, který slyší.

Během svého dětství a mládí měl František možnost rozlišovat různé autority, se kterými se srovnával. V rodinném prostředí viděl svého otce, jistého svou mocí, bohatstvím a silou, který si nepřál nic jiného, než aby jeho syn sledoval jeho stopy a aby dosáhl vysokého společenského postavení. Proč ne, vždyť byl hlavou zlaté mládeže v Assisi.

Oproti tomu viděl přívětivou autoritu své matky, pozorné k chudým, s pochopením pro chyby a přesto schopné zjednat si respekt a poslušnost.

Jako každý křesťan té doby se sklonil před autoritou hlavy církve. Řím není tak daleko. Papež a hlava státu: řídí svá území, vyvolává křížové výpravy vrhaje evropskou šlechtu na cesty do Svaté Země, rozhoduje o koncilu a svolává biskupy. Papež má obrovskou moc.

Společnost kolem Františka je v období rozkladu. Německý šlechtic, žijící v La Rocca, byl poražen a František se bezpochyby podílel na útoku na jeho hrad. Ve městě se rodí jiná autorita, určitě kolektivnější, protože se ustavuje z osobností vyšších z obce. Moc, která se opírá o peníze, vylučující ještě více chudé.

František odmítá bez rozpaků tyto odlišné způsoby vykonávání moci. Zkouší nalézt svůj model. Čerpá z Evangelia.

Zkoumá, jak Kristus používal moci. V tomto ohledu zjišťuje rozpor mezi Ježíšem a Petrem.

Petr byl velitel, poroučel na své lodi, řídil její směr, lov, staral se o její bezpečnost. Uměl se správně rozhodnout, byl zkušený.

Když Kristus povolává Petra k následování, sklání se Petr před jeho autoritou silnější než je on sám: "že to říkáš Ty, já to udělám...". Později Ježíš mluví o své smrti, Petr odpovídá z prvního popudu: "To se Ti nestane." Nepochopil, že Pán může být zničen. Na hoře Tábor Petr už organizuje: "Postavíme tři stany, jeden pro Mojžíše, jeden pro Eliáše..." Chce ovládnout situaci, ale zahalí je mračno, Bůh, který poznává Syna, je přítomen. Při Omývání nohou je příznačný Petrův postoj: "ne, mně ne". Pán ze sebe nemůže dělat sluhu. Nechápe, co to chce Ježíš dělat, Ježíš mu to musí vysvětlit. Je to znovu Petr, kdo vytahuje meč, aby bránil Mistra před uvězněním na hoře Olivetské. Pán musí být ochraňován. A Kristus zadržuje Petrovu ruku. Po zapření Krista si Petr uvědomuje svoji slabost, svoji prohru. Dostává odpuštění. Teprve po tomto vnitřním poznání srdce Kristova, které ho

disponuje k poslání: "Pas mé beránky, pas mé ovce." Petr přijímá.

František při četbě Evangelia rozeznává způsob vůdcovství, který je ten pravý: je to služba.

V každém společenství musí někdo zajišťovat úlohu řízení a zodpovědnosti, ale František přinesl církvi nový způsob.

Jsme všichni bratři, synové jednoho Otce, bratři Ježíšovi. Pomáhejme si navzájem stát se bratry, účastnit se světového bratrství. Tedy někdo je určen na nějaký čas jako zodpovědný za své bratry a povinností tvořit pouta a žádat po bratřích, aby tkali vazby, spojovali se s druhými, každý aby zvolil svůj způsob, jak konat dobro.

František pro něj vybral slovo strážce. Strážce je ten, kdo ochraňuje záměr života, poukazuje na něj, jehož posláním je mír, radost, pozornost k maličkým, kdo je svědkem lásky Kristovy.

František obdržel poselství Kristovo u svatého Damiána: "Spravuj mou církev, můj dům ..." Přivlastňovací zájmena obsahují povahu rodinné důvěrnosti Církve.

Uvnitř této Církve má františkánský život nejvíc na paměti Boží srdce. Posláním zodpovědného je starost o evangelizaci, o vedení svých bratří tak, aby snášeli všechno společně.

Proto je třeba být mírumilovný, pokojný, radostný a ještě slitovný a milosrdný se štědrostí a nadbytkem jako Kristus sám. Pro společný růst je třeba se zlepšovat prostřednictvím druhých a zároveň je podporovat v jejich pokusech.

Každý je vychovatelem svých bratří, kteří jsou nejdůležitějším údělem jeho života. Každý naslouchá sobě i druhým, každý povzbuzuje druhého.

Nejlepší cestou jak se stát zodpovědným podle Františkova srdce je chudoba. Oproštěný lépe vidí a lépe druhému naslouchá. Dvě podstatné vlastnosti jsou pozorování a naslouchání. Být odpovědným, přijmout břímě, to je opravdu velké štěstí. Je to příležitost stát se skutečným malým bratrem.

Podle časopisu *Arbre*, františkánské sekce
sekulárních františkánů.

PROFIL DUCHOVNÍHO ASISTENTA SEKULÁRNÍCH FRANTIŠKÁNŮ

Je velmi obtížné a choulostivé načrtnout profil duchovního asistenta sekulárních františkánů. Nikdo není výtečný. Jako v každé aktivitě, každý v ní je svou vlastní osobností a úplně obyčejný. Bratři RADEP /Rassemblement des Délégués des Provinciaux près des fraternités séculières/ se pokusili načrtnout některé rysy své osobnosti. Nikdo neměl všechny potřebné rysy, nikdo neodpovídal úplně požadavkům ideálního profilu... vzpomeňme na portrét výborného minority! Proto takový profil může pomoci jedněm i druhým zlepšit způsob života ve františkánské službě.

K výrazu asistent

Popravdě řečeno, výraz asistent nikoho neuspokojí, ale nějaké pojmenování je zapotřebí. Termín asistent vyloučil pojem ředitel. V lůně sekulárních františkánů někteří podtrhují dvojsmyslnost tohoto pojmu. Kdo má potřebu asistovat? V současném stavu se zdá, že to může být někdo jen méně špatný chybou povšechného náhledu, zvláště při opomenutí všech vyhovujících odstínů se tento pojem definuje pouze z latinské etymologie: asistovat - držet se bokem. Potom asistenty musíme rozumět všechny sestry a bratry, všechny muže a ženy, kdož doprovázejí společenství.

I: Kdo je to asistent ?

Někdo velmi lidský

To znamená někdo schopný nahlédnout a obsáhnout všechno, z čeho se skládá život jednoho člověka, muže, ženy, dvojice. Nejenže mu skutečnosti lidského života nejsou lhostejné, naspok bez ustání se jim chce přibližovat, nahlížet je stále lépe a diskutovat o nich. Jeho zkušenost není stejná a stane se ještě skromnější vzhledem k tomu, že určité věci zůstanou vždycky relativně nepoznané, těžko přijatelné.

Je si vědom svých mezí, které mu dovoluují lépe porozumět druhým. Mlčenlivost se zde ukazuje nezbytnou kvalitou, která jde spolu s úctou k bližnímu. Vzájemnost lidského utrpení mu znovu ukazuje touhu a radost života s těmi, se kterými se o život dělí.

Svědék víry

Očekává se od něho, že jako člověk Víry se přibližuje stvořenému

skutečností, že je citlivý k rozmanitosti ohnisek a výrazů Víry. Nechává prozařovat vděk, který ho obývá, způsobem sobě vlastním. V duchu evangelické svobody se dělí s bratry a sestrami o své přesvědčení, své poznání, své pochyby, své boje.

Pravý asistent prokáže své osvědčení jen na cestě se skupinou, je zasvěcen a osvěcen ve víře pozornou přítomností a laskavostí jedněch i druhých. Ve středu společenství se cítí odpovědný za sílu a platnost Evangelia.

Františkán

Aniž by existoval model františkán, ke kterému by se dalo přihlížet, je také svým způsobem svědkem a zárukou františkánského charismatu se svými jednotlivými upěnlivými prosbami ve smyslu chudoby, oprostění se, služby míru, příchyllosti k církvi.

Odhaluje a pomáhá skupině odkrývat schopnosti každého, podporuje vzájemné poznávání.

II. Několik rad k jeho přítomnosti ve středu společenství

Postavení asistenta ve společenství vyplývá ze tří hlavních charakteristik: protože je velmi lidský, svědek Víry a františkán, to, co se od něho většinou očekává - mlčky nebo výslovně, způsobem jasnějším jedněm, bezděčným pro druhé, - to je silná přítomnost bratra a člověka, žijícího svou vírou v rodině sv. Františka.

Ani zodpovědný, ani vůdce

Sekulární františkánství, hnutí vzniklé přijetím vědomí o laicismu, rozvinuté Koncilem, přijímá tuto novou skutečnost, která je ostatně daleka toho, aby pronikla do všech františkánských skupin. Proto je nezbytné, aby v bratrství a v odpovídajících seskupeních měl asistent své místo.

Jedním z bohebojných naléhání, jichž je asistent svědkem, je odmítnutí každé moci a panování, odmítnutí tak drahé sv. Františkovi.

Ani podněcovatel ...

Jestliže má asistent vlastnost dobrého podněcovatele společenství, dovoluje mu to pomáhat tomu nebo onomu členu skupiny v získání vlastností nebo nezbytných praktik. Ale nesmí si na tuto úlohu vyhradit jedinečné právo. Je třeba dbát na to, aby podněcování

bylo pohyblivé, připisované tu tomu, tu onomu, aby byl asistent zařazen mezi ostatní bez vyřizování.

Fodněcovatel skupiny je často postaven do situace, kdy musí vyslovit smířčí soud v rozhořčených debatách a ve sporných rozhodnutích. Bylo by to obtížné pro každého asistenta muset stále vést smířčí soudy. Přísluší mu proto být jen členem na jedné straně, se svou důležitostí, se svou vlastní zkušeností, ale ne řešit a rozhodovat. Bylo by dobré uvést zde některé příklady situací:

V malém městě žije dvojice, která je požádána o informace, pokud jde o hlavní osobu skupiny deseti nebo dvanácti osob, které touží poznat váš způsob života a podílet se na něm. Jestliže vznikne tato potřeba, dvojice bude šťastná, když bude moci vyzvat nějakého duchovního asistenta, aby skupinu ustavil.

V jiném případě bude se muset samotný asistent stát iniciátorem ustavení nového společenství, a to proto, aby příznivě ovlivnil oddělení skupiny z příliš početného společenství, aby mohli být přijímáni noví členové.

V tradičnějším bratrstvu je vyvinuto úsilí společenství co nejvíce otevřít. V tom případě asistent přesvědčuje o prospěšnosti takové orientace.

Ale často katalyzátor...

Asistent zůstává sám sebou zvláště v uvědomění si svých omezených možností, i když bývá donucen hrát úlohu katalyzátora.

Nejprve ve chvíli, kdy jeden druhému už nenaslouchá, je třeba příznivě ovlivnit dialog dvou osob, které si oponují. V živém bratrství nejsou střety ničím vzácným: mohou obohacovat v té míře, v jaké každý vyvine úsilí, aby se opravdu setkal s tím, s kým nesuslouchá. Asistent je často jediný, kdo může ovlivnit setkání.

Konečně, asistent může diskretním zásahem ovlivnit situaci, kdy se příliš diskutuje, ale nenásledují skutky. Může krystalizovat to, co je tužbou všech.

Spíše rádce ...

Díky svému postavení může být asistent považován za jediného odborníka na teologii a františkánství ve skupině. Čas od času laikové překračují kompetenci bible, teologie a františkánství. Je úlohou asistenta hlídat tuto situaci ve skupině. Jestliže se bude držet vědomí, že jeho poslání je pouze zástupné, může část poslání být zajištěna odpovídajícím způsobem jiným členem skupiny.

Co se od něho očekává v tomto ohledu, je orientace vnitřního pohledu každého ve skupině tak, aby byl ještě evangeličtější a františkánštější. V tomto bodě umí označit cestu vedoucí k prohloubení nebo zajistit lepší objasnění té nebo oné otázky v debatě.

Nebo přesněji, ten, který pomáhá "vidět jasně", rozpoznávat... Ale jaké dát rady? Kdo může dát skutečnou radu v těžkých neanázích?

Spíš než udělovat rady, asistent může pomoci k lepšímu náhledu na situaci, k rozlišení dobrých rozhodnutí. Jeho úlohou je osvětlit různé temné, nejasné body. Snadněji než ostatní bratři a sestry může upozornit na bolestivý uzel nebo na některé úpěnlivé naléhání a františkánskou prosbu, která byla opomenuta. To nechť se stane asistentovi nejvyšším posláním.

Úloha asistenta často překračuje setkání a schůze společenství. Nezbytné je to on, kdo nese starost každého k Pánu a za určitých okolností je tím nebo oním dotazován zvláště. A ještě nesmí zapomenout, že to může být on, kdo se stane zjevením Božím v té míře, v jaké dokáže ustoupit do pozadí, pustit své osobní náhledy a nechat druhého objevovat Záměr Boží.

Hlavně bratr ...

Abyste tato skutečnost stala opravdovou, musí být vztahy mezi členy skupiny a duchovním asistentem velmi prosté. S jakou šetrností a ohledem bude vykonávat asistent svoji duchovní správu, tak si budou počínat i bratři a sestry k sobě navzájem.

III. Závěr: životní vzájemnost ...

Závěrek tohoto profilu duchovního asistenta je nutno připojit několik úvah o jeho úloze vyjednavače františkánské rodiny. Musí udržovat vztahy komunity s ostatními skupinami v regionu. Místní bratrstvo je částí celého hnutí sekulárních františkánů.

S ostatními duchovními asistenty se otevírá novým problémům společnosti, protože bratrstvo nezůstává mimo velké současné otázky, které pronikají do Církve.

Jestliže je bratrem Prvního řádu, ve svém vlastním bratrstvu pomáhá každému z bratří, zvláště mladším, zajímat se o život sekulárních františkánů, o velkou vzájemnost.

Bratři K:A.D.E.F.

Paříž, 7.12.1968

SLUNEČNÍ PÍSEŇ

1 Nejvyšší Králi, Pane můj! Buď veleben za všechny pozemské tvory;

v písní Ti hymnus zněj za bratra našeho ohnivé slunce. Dává nám

světlo své, .radostný den. Jest jasné, zářící, do srdce radost vrací:

REFRÉN A
svou velebou je Tobě podoban, odlepek Tvé krásy, můj Pane.

A Velký, všemocný, dobrý Pane! Tobě buď chvála, dobrořečení; slavný jsi, Králi,

nepřemožený, Tobě náleží můj dík, ač jsem nehoděn Tvé jméno vyslovit.

2 Buď veleben, můj Pane, za sestru večerní lunu a jiskry zářících hvězd

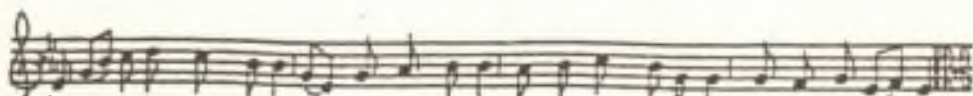
REFRÉN B
Stvořils je před věky kol svého trůnu, jasné a skvostné.

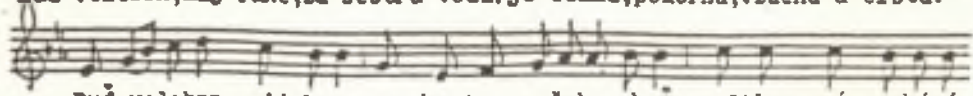
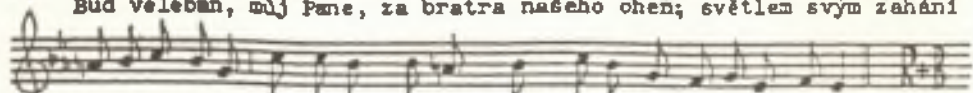
B Chvalte a slavte svého Pána, .dozvíčte a slušte mu, oddání v pokoře.

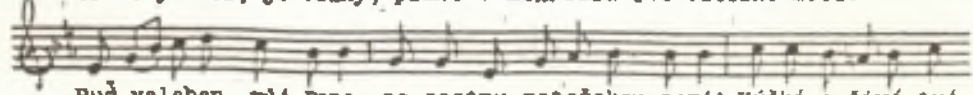
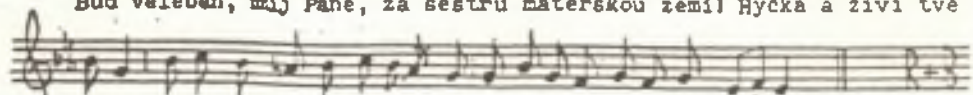
3 Buď veleben, můj Pane, za bratra našeho větra, za vzduch . a

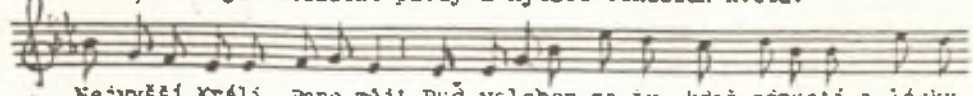
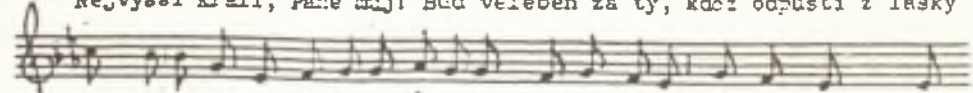
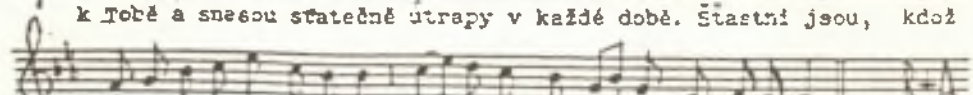
podzimní mlhy, za jasnou pohodu z roční časy. Dáváš je do služby

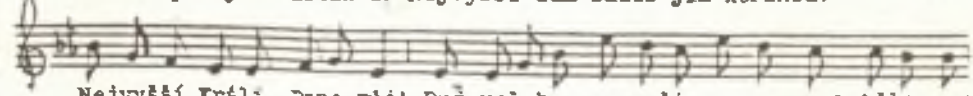
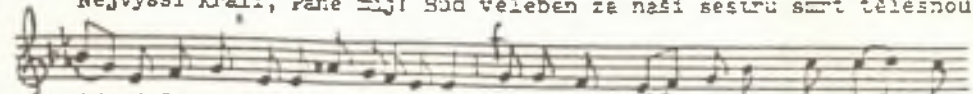
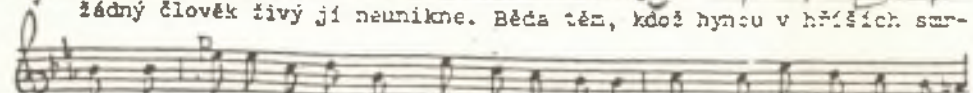
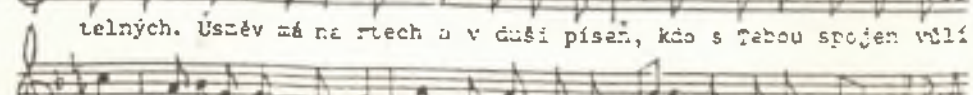
REFRÉN B
tvoríš dárek své otcovské dla - ně .

4.
Buď veleben, můj Pane, za sestru vodu: je cenná, pokorná, vzácná a čistá.

5.
Buď veleben, můj Pane, za bratra našeho ohně; světlem svým zahání

temnoty noci, je velký, plně v něm síla Tvé vítězné moci.

6.
Buď veleben, můj Pane, za sestru mateřskou zemi! Hýčká a živí tvé

děti, rodí jim rozličné plody a kytice vonících květů.

7.
Nejvyšší Králi, Pane můj! Buď veleben za ty, kdož odpustí z lásky

k Tobě a snesou státně utrapy v každé době. Šťastní jsou, kdož

v bolu pokojní zůstanou: Nejvyšší sám budeš jim korunou.

8.
Nejvyšší Králi, Pane můj! Buď veleben za naši sestru smrt tělesnou,

žádný člověk živý jí neunikne. Běda těm, kdož hynou v hříšných smrti-

telných. Usněv má na rtech a v duši píseň, kdo s Tebou spojen vůlí

svou, je uložen v hrobě. Neztrácí život, kdo ty béřeš k sobě.

D E N N Á V R A T U

(K měsíční duchovní obnově, návod byl v č.4)

Umění čekat

(K adventnímu očekávání Kristova příchodu)

"... láska a odpouštění má přetvářející moc" /N.Ř. 19/.

Není nic příjemného čekat u trati před závorami. Na některých tratiích je "hustý" provoz a tím delší čekání. Podklouznout pod závorami a přeběhnout může stát člověka i život. Někde se zmožili na přemostění nebo podchod. Tím je po nebezpečí a čekání.

Ve městech zas místem čekání bývají křižovatky se semaforem. Nejedem ze spěchajících občanů nechce čekat a snaží se přejít na červenou. Každý poněkud jinak. Jeden se vztyčenou hlavou přechází sebejistě a v jeho vzezření možno číst: Proč čekat, co je mi do koho. Druhý přeběhne, třetí si to klidně šine a nedbá skrípotu brzdících aut. Někdo se zas pokradmo rozhlédne, nemá-li svědka svého přečinu a hurá na druhou stranu...

V Písmu svatém čteme mnoho o pozeňnání "umění čekat". Čteme tam o milujícím čekání, o úzkostném čekání, o trpčlivém čekání, o čekání plném touhy, o čekání s důvěrou...

V 1. knize Mojžíšové čteme: Jakob sloužil za Réchel 7 let a zdálo se mu, jako by to bylo několik dní. Tak jí miloval. /29,20/ 7 let pracovat a muset čekat, 7 let v sobě nosit touhu, 7 let trpčlivě čekat! To se nám zdá nemožné, nad lidské síly a musíme doznat: "To bych nebyl schopen. 7 let vydržet. Já bych s ní utekl co nejdřív a všechno ostatní by muselo jít stranou."

Ježíš mluví o úzkostném čekání nastávající matky /Jan 16,19/; nemůže uspišit narození, ale tím větší je potom radost.

Jindy vyprávěl o tiše rostoucím semínku a ani tedy nezbyvá nic jiného, než trpčlivě čekat, až uzraje. Tak to prožívá v trpčlivosti rolník každým rokem /Mk 4, 26-29/ a na východě k tomu přistupuje ještě čekání na časný nebo pozdější déš /Jk 5,7/. Také otec v podobenství o ztraceném synu čeká, vytrvale s trpčlivostí vyhlíží jeho návrat /Lk 15,20/.

Evangelista Jan líčí, jak nemocní v podloubí u Ovčích brány čekali žádostivě, až se voda pohne; jednoho z nich, který 38 let snášel svou nemoc, Ježíš uzdravil... S vírou čekal stařec Simeon na "Potěšení Izraele" /Lk 2,25/. Dočkal se a mohl s radostí říci: Nyní propouštíš, Pane, svého služebníka v pokoji... /Lk, 2,29/

Čekání je těžké, ale vyplácí se. V životě jsou vždycky údobí čekání na něco nebo na někoho. Někdy jsou delší, jindy kratší.

kdybychom je sečetli, zjistili bychom, že tvoří drahnou část našeho života. Neměly by to být chvíle promarněné a bez smyslu, vždyť kolik času se načekáme třeba před tou červenou na semaforu, nebo u poštovní přepážky, ve frontě v obchodě, u lékaře ... Můžeme se při tom zlobit, být netrpěliví a skutečně ztrácet čas. Ale můžeme toho času také využít, když promluvíme vlídně a účastně s těmi, kteří také čekají, nebo když se pomodlíme za sebe a za druhé. Manželka se nemůže vypravit, přítel rozvláčně vykládá... Tomu času čekání můžeme dát obsah, naplnit ho smyslem a tak nemusí být ztracený a my při tom získáváme na trpělivosti.

Dostává se kolikrát dlouhá čekání v podobě onemocnění, která nás upoutají na lůžko, nebo na pokoj stranou všeho dění. Všechno chce své. Tak i nemoc. Zkušenost učí, že kolikrát není radno polýkat mnoho prášků a silných medikamentů, ale že je třeba nechat nemoc proběhnout. Nejedem z nás zas má osobní zkušenost, jak mu právě nemoc a čas přispěl k vnitřnímu růstu a zrání, jak je zdravý určitý odstup vůči některým událostem. Jak nám třeba právě taková nemoc poskytne příležitost najít správné životní zaměření...

Jsou pak ještě dlouhá, téměř nekonečná čekání, jejichž konce nemůžeme dohlédnout. Jsou to léta osamělosti, čekání na člověka, který odešel nebo sešel na scestí, možná dítě, které ztratilo víru, svěhlavý syn, který opustil své rodiče, dcera na pochybných cestách, manžel holdující alkoholu... Sv. Monika čekala 30 let na svého zbloudilého syna Augustína v slzách a modlitbě.

Jsou pak také roky nevyléčitelné nemoci. Ani ty nemusí být v našem životě ztracenými a nesmyslnými léty. Papež Pius XI. řekl kdysi: "Vy nemocní jste v naší církvi velmocí. Obětováním svého utrpení děláte pro záchranu lidí víc nežli nejlepší kazatelé. Kristus také nezachránil svět zázraky a kázáním, ale svým utrpením na kříži." Za mnohé lidi, kteří nevěnují Bohu čas, máme možnost s ním rozmlouvat. V nemoci máme více času na Boží slovo, na uvažování o posledních a rozhodujících věcech našeho života. Kolikrát při tom dojdeme k překvapujícímu odhalení, což může být prospěšné nejen nám, ale i druhým. Tak se vymaníme ze smrtelné nudy a úzkostné snahy o rozptýlení a zabíjení času. Čekání se stalo cenným, protože smysluplně vyplnilo čas.

Otázky k rozjímání:

1. Umíte čekat anebo patříte k těm, kteří mají stále nespěch? Jste netrpěliví, zmocňuje se vás hněv, když se hned nesplní vaše přá-

ní? Kdo neumí čekat, působí si zlou krev, kdo nechce čekat, není oblíben a stále naráží.

II. Určitým druhem čekání je naslouchání. Dovedete naslouchat nebo vpednete každému hned do řeči? Kdo nedovede trpělivě naslouchat, dostává se snadno do situace, kdy špatně chápe, nerozumí.

III. Čekání může být životně důležitým pro nás i pro druhé. Bůh čeká dlouho. Může čekat dlouho. Neměli bychom se této vlastnosti od Boha naučit, převzít ji od něho, když se jedná o naše bližní: o syna, dceru, muže, ženu, souseda? Spása vyžaduje trpělivost a umění čekat. To platí o tělesných ranách a jejich uzdravení a stejně tak o duševních ranách.

V jedné písni se říká:

Umění čekat, tiše nést,
co sešle Bůh do našich cest,
hledati Boha, cestou jít,
na které On chce všechny mít.
Jednou se v radost změni,
v mír, dobro, všechno dění,
jen odvahu je dlužno mít
a čekání se podrobit.

Umění čekat je vznešené umění. František čekal na volání Boha. Čekal i na potvrzení svého díla církví. Pokud jde o hřešícího bratra, radí čekat trpělivě na návrat.

.....

Děkujeme všem našim čtenářům za přízeň a pochopení, které jste nám věnovali v letošním roce a uděláme vše, co bude v našich silách, abychom si vaši přízeň uchovali i v roce nastávajícím. Jmenovitě děkujeme všem předplatitelům a zvláště těm, kteří svými finančními příspěvky umožnili vydávání našeho společného časopisu a jeho zasílání i těm, kteří si jej zaplatit nemohou.

Vydavatelství a redakce

ZAJÍMAVOSTI Z KŘESŤANSKÉHO SVĚTA

Vatikán

25. září 1990 vydal papež Jan Pavel II. apoštolskou konstituci o katolických univerzitách. První verze této konstituce, vypracovaná před čtyřmi roky, byla podrobena rozsáhlé kritice a byla pak přepracována do nynější podoby. Při této příležitosti Jan Pavel II. vyhlásil: "Poslání, které církev s velkou nadějí vkládá na katolické university, se týká budoucnosti lidstva. Obnova, požadovaná na katolických univerzitách, jim dá větší schopnost k plnění úkolu přinášet Kristovo poselství člověku, společnosti, různým kulturám." Své vyhlášení papež zakončil oslovením všech mužů a žen, kteří se zabývají vyšším katolickým vzděláním: "Milovaní bratři a sestry, moje povzbuzení a důvěra jdou s vámi ve vaší nelehké každodenní úloze, která se stává stále důležitější, naléhavější a nezbytnější v zájmu evangelizace pro budoucnost kultury a všech kultur. Církev a svět velmi potřebují vaše svědectví a vaše kvalifikované, svobodné a zodpovědné přispění."

- x - x - x - x - x -

Velká Británie

Ve dnech 13.-15. července se v Londýně konal Národní kongres černých katolíků asijského, afrického a karibského původu, kteří žijí ve Velké Británii. Na závěr přijal kongres "Chartu černých katolíků v Británii", která se zabývá postavením černých katolíků v církvi a to i s ohledem na očekávané vytvoření Evropského společenství v roce 1992, dále školstvím, rodinným životem, problematikou mládeže a otázkami víry. Černí katolíci v Chartě vyjadřují svoji touhu být součástí jednotné církve a zabránit vytvoření separované skupiny černých katolíků uvnitř církve.

- x - x - x - x - x -

Egypt

V době od 30. července do 3. srpna 1990 se konal v Etse + Mínya výroční kongres egyptského SFŘ. Zúčastnilo se jej asi 100 členů řádu, osm bratří prvního řádu a poprvé v historii i pět františkánských sester. Kongres byl spojen s oslavou Forciunkuly. Tématem kongresu bylo: "Úloha sekulárních františkánů v rozvoji církve a egyptské společnosti". Egyptský SFŘ byl dosud rozdělen na dvě části podle provincií OFM, t.j. provincie Strážců Svaté země a viceprovincie Svaté rodiny. Na kongresu se obě části SFŘ spojily a pokusně vytvořily společnou národní řadu. Národní ministr Shehata Habib Wasef byl zvolen pro jeden rok.

Vydává : ALVERNA pro Sekulární františkánský řád
Adresa redakce a administrace: Tuniská 634, 160 00 Praha 6,
tel. 36 36 83

Šéfredaktor: Ing. Jiří Tůma

Členové redakční rady: P. Fr. In. Kubíček OFM, Ivan Šimáček,
Věra Eliášková, P. Oldřich Prachař OFMConv.,
P. Marek Majer OFM Cap., Ivana Vostárková,
Miloš Pěvrátíl, Ing. Jiří Šenkýř

Registrováno MK ČR pod č. MK ČR 5 303, MČ 47 412

Vychází s církevním schválením ministrů - provinciálů OFM,
OFM Cap. a OFMConv.

Cena 1 výtisku 5,- Kčs. Distribuce vlastní.

Objednávky a veškerou korespondenci zasílejte na adresu redakce.